

věku. Obecně přijatý názor nás učí, že je snazší napravit věci méně porušené, a že nejsou-li správně položeny základy, ostatek se zřítí!“

Porušenost lidských věcí v naší době a v našem životním prostoru je alarmující. Zde nelze oponovat příliš „černým“ viděním, ani poukazováním na západní země, že v nejedné z nich je situace ještě horší.

Náprava porušenosti lidských věcí záleží jen na nás. Léky proti porušenosti je třeba podávat od útlého věku, říká Komenský. Kromě rodičů padá odpovědnost na učitele. Bohužel, mnoho učitelů je jenom ve školních službách, necítí odpovědnost za své povolání. Asi se musíme smířit s tím, že se společenská atmosféra za našeho života již nijak podstatně nezlepší. Na učitelích záleží, bude-li náprava alespoň započata.

Komenského by dnes nikdo neznal, kdyby byl zkostnatělým teologem, politickým byrokratem nebo vypočítavým pedagogickým řemeslníkem. On však, přes tragiku svého života, připravoval podle svých možností budoucnost pro ty, kteří přijdou. Snažil se, aby našli dobu lidštější, než byla ta, v které on sám žil. Není na čase uvědomit si, že budovat na prahu třetího tisíciletí nové hranice, rozdělovat lidi podle jazyka (mnohdy velice podobného), barvy pleti, náboženské nebo politické příslušnosti, nebo dokonce podle obsahu peněženky, jak jsem toho dosud svědky, je nemravné, nemorální, zaostalé? Svědčí to o tom, že přes všechny technický pokrok se potácíme v hlubokém starověku!

Pokusme se vzít Komenského vážně a pracovat jako on pro dobro příštích generací! Dokážeme to?

Reportáž o „aktivním sebeosvobození“

Jaroslava Tichá

Program ALLEGRIA:

Čekají vás čtyři dny nádherné hudby a spontánního pohybu všeho druhu. Nebojte se, relaxace má tu též místo. Přežijete a budete chtít dalším životem jen protančit...

Blázním v Liblicích. Píšu to a zároveň se lehce otáčím, jestli mi někdo nečte přes rameno. Jsou tady skoro všichni (agresívně) chápající, vstřícní a lidští. Něco jako sekta. Nesmíš říct slovíčko pochybnosti, jinak tě lidská masa rozdrtí svou vřelostí.

Shromáždili jsme se před barokním sálem. Patricie rozfoukala řeřavé uhlíky kadidla a každého „očistila“ orlím perem — dva velké kruhy podél těla, pak od klína přes hlavu (pozor, u menstruuujících žen opačným směrem!) Po-učila nás, že očišťovat se musíme zapálenou vonnou tyčinkou před každým vstupem do sálu, i kdybychom se vraceli třeba jen pro zapomenutý kapesník. Měla jsem dost času prohlížet si příchozí. Většina žen se v meditativních sedech kolébala ze strany na stranu v rytmu stereotypní hudby s exaltovaným úsměvem v tváři. Několik málo mužů. Zbytek stejně vyčkávající jako já. Je nás tu aspoň padesát.

Začínáme pozdravným rituálem přebraným ze súfismu: „Bůh je veliký a já ho vidím v tobě.“

Dva, kteří se nikdy předtím neviděli, se postaví proti sobě, položí svou pravou ruku na hrud' kolegy a levou rukou přitisknou jeho ruku na hrudi své. Otáčejí se takto kolem své osy a vzájemně se dívají do očí. Nesmí uhnout pohledem. Dále si sdělí jméno a (pokud možno) vřele se obejmou. V prostoru pohladí auru druhého, vezmou jeho obraz do svých dlaní a navždy si ho uloží do svého srdce. To se opakuje tak dlouho, dokud se nevystřídají všichni se všemi. Hodně dlouho. Jako psycholožku mě učili, že v rámci neverbální komunikace existuje tzv. moral looking time. Pohled, který přesáhne relativně kratičký časový úsek, se stává významným signálem — buď erotickým nebo výzvou k boji. Tady musí na sebe dvojice vydržet zírat mnoho sekund a pro mnoho lidí, jak tak pozoruji, je to nevýslovné mučení. Srdce jim poplašeně bije, oči jim těkají, objetí by nejraději vynechali. Ani já nemám chuť se z ničeho nic objímat s padesáti neznámými lidmi a musím se hodně přemáhat, abych neutekla od pána se zakroucenými dragounskými kníry, od mladé ženy s nábožně extatickou maskou v obličejí a od jiného vychrtlého pána v kostkované košili s přesládle lepivým úsměvem, který mu ani na okamžik nezmizí z tváře.

S úlevou jsme se doobjímali a Patricie nás upozornila na tři oltáře v místnosti. Jeden patří posvátným (= menstruuujícím) ženám. Mohou si na něj dávat své amulety, které je chrání v „posvátných“ dnech cyklu, kdy jejich energie teče opačným směrem. Další patří vedoucí Patricii (na něm má položeny své kamínky a jiné magické předměty) a poslední všem ostatním. Můžeme si na něj klást fotografie svých milých, dopisy nebo amulety pro neposvátné dny, abychom si je po čtyřech dnech odvezli domů nabitě kladnou energií, kterou sál bude překypovat. Zatím můj radar žádnou opravdu pozitivní energii nezjistil — jen hodně pózování, nejistoty a strachu.

Konečně jsme tancovali — na africké rytmy, břišní tance, sambu a taky ruského kozáčka. Patricie se nechala slyšet, že nenáviděla vše ruské, ale nakonec musela uznat, že i v Rusku žili dobří hudebníci. Dále nám vytkla,

že tančíme příliš esteticky. Cítím to jako osobní invektivu (také) vůči mně. Ale ať si říká, co chce. Tančím, tak jak dokážu a jak to cítím.

K večeři bylo zeleninové rizoto (strava je přísně vegetariánská). U stolu se mnou seděl nešťastný osmnáctiletý kluk. Poslala ho sem jeho maminka, která doufala, že pobyt v Liblicích na něj tak hluboce zapůsobí, že si spolu budou doma lépe rozumět. Petr se odvážil Patricie zeptat na smysl našeho celodenního počínání. Velmi empaticky mu vynadala a zeptala se ho, jestli nechce jet domů. Představovala jsem si, že jako budoucí taneční terapeutka budu s Patricií živě souznívat, ale zatím spíš uzavírám kacířskou koalici s tím ubohým hochem, který neví, proč má zčista jasna začít tančit břišní tance a ruského kozáčka.

Nepoučila jsem se z Petrovy potrestané troufalosti a příští den jsem se Patricie kromě jiného zeptala, proč operuje s pojmy „minulé a budoucí“ života, když o této otázce stejně nikdo nic neví. Také jsem se podivila, že šamanský pohled na svět považuje za zdařilejší než snahu o racionalitu 18.století. Vztyčila se jako Zeus hromovládny a spílala, že jsem hysterka, která se ptá jen proto, aby vypadala inteligentně. Pak se uklidnila a požádala skupinu, aby odpověděla na mé otázky. Ona sama prý nemůže. Nemá slov...

„Když ty jsi úplně mimo mísu...“

„Když ty se to snažíš pochopit hlavou, ale tady není nic na chápání hlavou, musíš otevřít své srdce, pak to už všechno přijde samo...“

Zdejší účastníci jsou docela zvláštní. Jezdím často na výcvikové semináře a jsem zvyklá, že se všichni spolu baví o tom, co kdo dělá. Tady nic. Tady až druhý den odpoledne začalo některé mé spolubydlící zajímat, jak se jmenují jiné spolubydlící (na sále se s nimi ovšem dle pokynů vřele objímají ráno, v poledne i večer). Sdělují se leda poznatky o holotropním dýchání, makrobiotické stravě, čakrách a tocích energie.

Máme zakázáno opustit areál zámeckého parku, abychom si nenarušili prožívání všedním kontaktem s vesničany na ulici nebo v obchodě. Napsala jsem dva pohledy svým přátelům, které se neodvažují hodit do zámecké schránky, aby si je někdo ze „sekt“ nepřčetl. A tak se plížím podél zámeckých zdí a zažívám úžasný pocit výhry a osobní svobody, když pohledy mizí ve schránce na návsí. Strašně moc se těším zpátky do „normálního“ světa. Neumím unést tolik pozitivní energie. A Patricie asi ví, proč říká, že nejhorší jsou ti, kteří si myslí, že už nikdy nepřijedou. Takoví totiž navždy ztratí spojení s duchovní cestou, po které kráčí Patricie se svými vyvolenými. Kam? K magickému vytržení a odcizení?